

Chiều Nay Trời Có Gió

Bài nào tôi gửi về, em cũng nói nhất Xứ. Tôi bảo em nhớ thử...thì em nhoẻn miệng cười!
Té ra em trêu tôi / bằng nụ cười rất đẹp! Thơ tôi em không chép / bài nào để treo tường...
Nhưng tôi không có buồn (ngu sao mà buồn nhỉ?). Sợ em hết thủ thi! Sợ tôi sẽ hết thơ!
Tôi không khuyên em chờ / thơ tôi bài dở nhất! Tôi sợ em thành Phật / em tha thứ cho tôi!
Tôi yêu em nụ cười! Tôi yêu em trọn vẹn...yêu quá nha cái miệng - từ cái miệng nở hoa...
...từ bàn tay mân mê / em cầm từng sợi tóc...Tôi có làm em khóc (những bài Thơ-Quê-Hương)...
... nhưng em nói dễ thương / những bài thơ như vậy!

*

Chúng tôi tình thế ấy! Còn đòi gì phải không? Hôm qua em áo hồng, thơ tôi bình minh mới...
Hôm qua em về Ngoại, thơ tôi đầy hương cau! Hôm qua em đi mau...thơ tôi bay em đó!
Chiều nay trời có gió, nhớ ôi em áo dài...Nhớ em không nhớ ai / dưới tàn cây khuynh diệp...
Nhớ em, nhớ đôi giép / em mang...mà cũng xinh! Thơ tôi, em giật mình - ai biểu em con gái!
Em luôn luôn nói "Phải!". Tôi yêu em ngàn năm!

Trần Vấn Lệ